

International kommentar

IMF anvender chokdoktrinen i Ukraine

Den politik, IMF indfører i Ukraine, har skabt den nye globale underklasse prekariatet. Der er brug for, at medlemmer af denne klasse forener sig mod Bruxelles, Washington og Moskvas forsøg på at dominere

Af Jens Malling

På vegne af EU og USA er Den Internationale Valutafond (IMF) i øjeblikket ved at indføre en økonomisk politik i Ukraine, der vil forarme og gøre befolkningen yderligere sårbar. IMF's tiltag følger et mønster, som er kendt fra Fondens indsats i en lange række tredjeverdenslande. Regeringer i håbløst forgældede nationer – denne gang i Kijev – står over for et faustisk tilbud, når de til gengæld for et lån forpligter sig til at følge IMF's drakoniske krav til økonomien. Som modydelser for lånene har den nye ukrainske regering forpligtet sig til at acceptere stærkt stigende energipriser, forsimple lovgivning for investorer og reducere omkostninger for at drive virksomhed. Samtidig vil sociale ydelser, herunder pensioner ikke blive pristalsreguleret i 2014. Oven i det kræver IMF meget stramme besparelser på tre procent af bruttonationalproduktet over de næste to år.

Senest har grækere, spaniere og portugisere fundet ud af, at det, IMF advokerer for, ikke er solidarisk. Organisationen har politisk slagside. Dens ideologiske fundament kan kaldes neoliberalt. Fondens aktiviteter i Ukraine foregår samtidig med, at en krig raser. De voldsomme stridigheder medfører forståeligt nok angst og chok blandt indbyggerne. At udnytte den nedsatte modstandsdygtighed i befolkningen til at indføre en upopulær økonomisk politik har den canadiske journalist Naomi Klein betegnet 'chokdoktrinen' i bogen af samme navn.

Forrige uge talte jeg med den

internationalt anerkendte økonom Mark Weisbrot fra det Washington-baserede Center for Forskning i Økonomi og Politik. Han sagde, at i lighed med landene i Sydeuropa står Ukraine nu over for voldsomme offentlige besparelser, årevis med epidemisk arbejdsløshed og voksende fattigdom blandt almindelige mennesker.

En global underklasse

I takt med at denne politik har vundet indpas – i takt med at socialstater bliver afviklet og det ene land efter det næste indrettes på investorer, bankfolk og det frie markeds præmisser – er der opstået en ny global underklasse. Den engelske sociolog Guy Standing kalder den 'prekariatet'. Prekariatet udgør en broget flok af generelt underprivilegerede mennesker: uuddannede, ansatte i korttidskontrakter, immigranter, rester af det gamle proletariat, freelancere og andre. Denne samfundsklasse er kendetegnet ved ringe faglig organisation. Den har konsekvenserne af økonomisk ulighed tæt inde på livet. Frem for alt er prekariatet defineret ved følelsen af usikkerhed: Stress over ikke at vide, hvad den helt nære fremtid bringer, og om det er muligt at opretholde tilværelsen.

Da jeg interviewede Standing tidligere på året, gjorde han opmærksom på, at prekariatets medlemmer endnu ikke har fælles fodslag. Forholdsvist spontant og løst fra hinanden udtrykker de deres utilfredshed i bevægelser som Occupy, omstyrtelse af despotierne i Mellemøsten, protesterne mod nedskæringer i Spanien og Grækenland, samt revolutionen i Ukraine.

Afskrevet som fascist

At prekariatet endnu ikke har fælles fodslag, kom særlig tydeligt til udtryk i Ukraine, da dele af den traditionelle venstrefløj i Vesten i en sørgelig fejlanalyse fordømte Maidan-bevægelsen og afskrev den som 'fascistisk'. Mens unge ukrainere gav deres liv for, at deres land kunne gå en bedre fremtid i møde, skrev velansete iagttagere på venstrefløjen som John Pilger og Stephen Cohen samt aviser som danske Arbejderen, engelske The Guardian, tyske Junge Welt og franske Le Monde Diplomatique side op og ned om 'fascisterne i Kijev'. En intellektuel manøvre, der bedst kan beskrives som reaktionær.

På et tidspunkt – februar 2014 – hvor lykønskningerne over at have gennemført første fase af en vellykket revolution burde være strømmet ind fra alle progressive og venstreorienterede tænkende mennesker i verden; på et tidspunkt hvor støtteerklæringer og tilbud om hjælp til at bekæmpe den begrænsede indflydelse fra højreradikale grupperinger og – langt vigtigere – Vesten og Ruslands forudsigelige indblanding burde være flydt mod ukrainerne, skete der noget andet.

Ukrainerne blev af toneangivende udenlandske venstre-intellektuelle belært om, at de i virkeligheden blot var fascist, og at de havde foretaget et kup mod en angiveligt demokratisk valgt præsident, som om Janukovitj's oligarki havde en form for legitimitet.

Denne tragedie har været med til at kvæle revolutionen i Ukraine. Den illustrerer nødvendigheden af, at prekariatet træder i karakter og begynder at tænke om sig selv som en global samfundsklasse, som det via progressiv politik gælder om at kæmpe sig ud af.

Der er behov for, at prekariatet etablerer sig som en grænseoverskridende faktor, der via en koordineret indsats kan yde modstand mod asociale og skadelige tiltag som i dette tilfælde Vesten og Ruslands forsøg på at dominere Ukraine.

Efter Maidan-bevægelsens første succeser befandt Ukraine sig nu i en meget svær situation. Siden Janukovitj-regimets fald er den blevet modarbejdet fra alle sider.

Ukrainerne synes at være længere væk end nogensinde fra selv at kunne bestemme og organisere deres land. Ud over at Rusland har invaderet og besat Krim, at en brutal krig hænger i øst og den Internationale Valutafond har introduceret chokdoktrinen, er en ny oligark kommet til magten i Kijev.

Vestens marionet, den nye præsident Petro Porosjenko, har selv betydelige økonomiske interesser i den frihandelsaftale med EU, som han satte sin signatur på den 27. juni. Denne situation gør det ikke mindre nødvendigt, at ideerne fra Maidan og den ukrainske revolution videreføres.

Prekariatet andre steder bør støtte dem af et helt hjerte.

debat@information.dk

Jens Malling er journalist

tive og forandre organisationer og verden, vil vinde fodfæste, når 68'erne folder sig ud.

De yngre generationer vil med en vis forbavselse observere, hvordan 68'erne igen bemægtiger sig den offentlige scene og gerne vil styre og bestemme. Og der er ingen tvivl om, at det vil udløse voldsomme politiske sværslag. Da vi dokumenteret ved, at mange 68'ere er velbeslåede, sunde og nyder en offentlig betalt frihed, som de næste generationer godt kan skyde en hvid pind efter, vil reaktionen være, at de selv må betale til gildet.

Mange af de aldersbestemte tilskud – f.eks. rabat på den offentlige transport og gratis vaccine – vil med andre ord stå for skud i de kommende år. De stammer fra en tid, hvor pensionister og seniorer havde en helt anden alder og indkomstprofil end i dag.

Politikerne vil også i fremtiden være den usikre faktor. Indtil videre er det lykkedes for 68'erne at ride med på den gode bølge i alle livsfaser og sætte deres vilje igennem, og selv om yngre generationer vil stille sig på bagbenene og bekæmpe deres goder, er der meget, som tyder på, at 68'erne får held til at beholde deres mimre-kort – mens kommende generationer må undvære.

kronik@information.dk

Marianne Levinsen er cand. scient.pol. og fremtidsforsker ved Fremforsk og har lavet flere større undersøgelser af 68-generationen og dens fremtidsforestillinger

68-generationen er stor og velhavende i store dele af Europa. Foto: Sylvain Grandadam

1968

SERIE

68'erne fylder 68

● Hvad der sker med 68-generationen, når den have brugt hele sin ungdom på at pille autoriteten ud af ældre generationer for så pludselig at opdage, at man selv er ved at blive gammel? 68'erne har været en af de mest dagsordensættende nogensinde, kan det fortsætte i et samfund, der hylder ungdommen? Er 68'erne i stand til at revolutionere alderdommen, ligesom de har revolutioneret alle andre institutioner i samfundet? De spørgsmål stiller en række skribenter skarpt på i denne kronikserie.